

[Aksel Larsen.]

været ude og er ude for betydelige vanskeligheder, og vi ønsker ikke at gøre disse vanskeligheder større. Her var et konkret område, hvor det virkelig var nødvendigt at gøre undtagelser.

Vi har opnået, at hele punktskatteområdet snarest optages til revision og reform. Vi beklager naturligvis, at man ikke opnåede noget på andre områder; jeg kan nævne røgvarerne, jeg kan nævne restaurantskatten, og jeg kan nævne skatten på elektriske pærer og sikringer. Men jeg må jo indrømme, at efter de håndfaste kendsgerninger, finansministeren har kunnet forelægge os, kan vi se, at der i hvert fald ikke i det første år kan blive råd til, om jeg så må sige, at give yderligere, for staten skal jo også leve, og derfor har vi affundet os med, at dette må vente, til vi kan foretage den omtalte almindelige kulegravning og revision af hele forbrugsbeskatningen.

Vi har opnået, at momsregningen skal ske efter leverance- eller fakturametoden, og jeg forstår da så godt, at man nu er utilfreds med dette, men det er jo ikke noget, vi har opnået ved at stille noget krav til regeringen; det er noget, regeringen selv er blevet klar over, fordi det har vist sig, og her har man jo gennemgået tingene i skatte-departementet, at hvis man tillod betalingsmetoden, ville det gøre det uhyre vanskeligt at udnytte monsen til det, den kan benyttes til, nemlig at styrke skatteligningen, således at skattevæsenet får større muligheder for, at alle eller i hvert fald flest muligt i forhold til de skatteskalaer, der måtte blive fastsat, bliver beskattet i forhold til hele deres indtægt.

Vi har opnået — det er selvfølgelig ikke i særlig grad vor fortjeneste — at kildeskatten gennemføres, at skattefradragetsreglen endelig forsvinder, og jeg føler trang til en personlig bekendelse, selv om jeg har fremsat den før fra denne talerstol: jeg anser alene dette for et så kolossalt fremskridt, at hvis jeg blev nødsaget til at give noget for det, så ville jeg godt gøre det.

Vi har opnået, at andre urimelige fradrag afskaffes, bl. a. indskud på kapitalbindingskonti. Ja, jeg har hørt talerne om, og jeg kender agitationen om, at nu vil man altså bremse opsparingen, og at de forenede socialistiske partier er fjender af opsparin-

gen, og dermed vil de bringe Danmark nærmere til bankerotten. Det hører ingen steder hjemme. Efter de opgørelser, der har kunnet forelægges os, er det sådan, at der i januar måned 1966 er oprettet kapitalbindingskonti på tilsammen over 900 mill. kr. Hver enkelt af disse kapitalbindere kunne trække deres indskud på kapitalbindingskonto fra på deres selvangivelse. Hvis man kender en lille smule til skatteberegninger, kan man sige sig selv, at det vil koste det offentlige, staten og kommunerne, antagelig 700 mill. kr. i skatteprovenu, hvilket vil sige, at hvis der overhovedet er foregået nogen privat opsparing, så er den højst på 200 mill. kr., og de 700 mill. kr. betales af staten og kommunerne eller rettere sagt af andre skatteydere.

Jeg tror, det er på tide at holde op med at begunstige den private opsparing på den måde, at det er staten og kommunerne, der betaler den, men privatfolk, der stikker pengene i lommen i form af skattelettelse. Jeg ved godt, at man vil drive den agitation, man driver, at det er jo så synd for lønmodtagerne, for statistikken viser, at der er et flertal af dem, der binder penge på kapitalbindingskonto; det er muligt, at det er lønmodtagere, nogen nøjagtig statistik findes ikke, men der er mange forskellige kategorier af lønmodtagere, for det er mærkeligt nok ikke alle lønmodtagere, der har den samme løn eller det samme levestandard, og det skal nok vise sig, at hvis der virkelig er foregået nogen reel opsparing, så er det dem med de store lønindkomster, der har foretaget den.

Enhver ved jo i øvrigt, at det er i de fleste tilfælde ikke ubetinget nødvendigt at foretage nogen egentlig opsparing, men man kan opnå skattelettelsen alligevel ved en binding af visse penge på kapitalbindingskonto, en binding, som kun repræsenterer en fiktiv opsparing. Jeg kunne i denne forbindelse have lyst til at erindre om, hvad hr. Hilmar Baunsgaard har sagt for et års tid siden om, at disse opsparingspræmieringsordninger i virkeligheden ikke er andet end et påskud til at skaffe visse folk skattelettelse på andres bekostning, og der var hr. Hilmar Baunsgaard imod ud fra sit grundprincip i så henseende: at man skal ikke betale sin nabos skat.

Endelig må jeg om dette sige, at det store